

* * *

Вечір в очі дивився й мовчав...
Я мовчала. А що говорити?
Вся душа, як земля, перерита,
Серце марно шукає причал.

Там, де вчора ще квітли сади,
Зяють вирви, руїни, могили...
Злобні орки ненависть збудили –
І розквітло пагіння біди.

Демон смерті блукає між трав.
Всепощення вже годі й шукати –
Кожним нервом жадаю відплати...
Під обвугленим комином хати
Вечір в очі дивився... й мовчав.

* * *

Вливаюся молитвою у вись.
Звучить захмар'я відгомоном дзвонів,
І квітне мудрість в сонця на долоні,
Малим зерням посіяна колись.
На порох дні стирає дикий млин.
Печуть думкам торішні грубі стерні.
Тривога гіркне, як старий полин.
Надії никнуть під розлогим терням.
Всевишній отче, в серці озовись,
Веди шляхами праведних законів.
Вливаюся молитвою у вись –
Гукає небо відгомоном дзвонів.

* * *

Хай кулі стануть хрущами
В липневий вечірній час,
Ракети лелеками стануть,
Повернуть дітей до нас...
Отих, що від бомб і «Градів»